

Wetterlundhelgen 2022

Underlag för gruppsamtal

Utvalda texter från boken "GUDS TEMPEL" av N.P. Wetterlund

INNEHÅLL:

Guds tempel och hedningarnas förgård1

FÖRSTA DELEN

Guds tempel.....1

I

Templet i Hesekiels syn.....1

1. Vad templet är.....1

2. Vad templets mätning betyder2

3. Sammanfattning.....3

II

Templet i Johannes syn.....4

Sammanfattning.....5

Kopparmannen6

ANDRA DELEN

I

Guds förgård7

2. Guds förgård i det nya testamentet.....7

II

1. Hedningarnas förgård i allmänhet8

3. Det rätta förhållandet till hedningarnas förgård9

5. Hednagårdens historiska utveckling9

6. Hedningarnas förtrampande av den heliga staden ...11

Efter varje texturval refereras till var de står i bokutgåvan av GUDS TEMPEL samt i den digitaliserade pdf-versionen.

GUDS TEMPEL kan laddas ner som pdf från Skriftkommitténs hemsida <https://www.npwetterlund.se/skrifter>

Frågor för samtal – se sista sidan i detta häfte.

Guds tempel och hedningarnas förgård

En mätstång som liknade en stav gavs åt mig med orden:

”Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne. Men utelämna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtyotvå månader.” (Upp 11:1–2).

”Stå upp!” – så sas det till Johannes. Men låg han? Ja, han ”låg”. Ty han hade ätit ”den lilla boken” (10:10). Och den innehåller Guds för profeterna förkunnade evangelium (10:7), som är ”Andens lag” (Rom 8:2) eller Guds bud i den himmelska arken (11:19), inramade särskilt i den 7:e basunens profetia (10:7; 11:15).

Denna evangeliska andelagsbok, vars hjärte- och sinneslagar ska genomföras till världsfrälsning under den 7:e basunen, vållade honom den profetiska buksvedan, som gör människan ihopdragen, nedtryckt och ”liggande”. Ur denna smärtsamma ställning kan ingen lösgöra sig, förrän en röst från himmelen säger: Stå upp!

Johannes hade alltså genomgått den profetiska döden och uppståndelsen. Och nu kan vi vänta sanningar av största vikt. Och de kommer. Den första av dem är profetian om Guds tempel och hedningarnas förgård.

FÖRSTA DELEN

Guds tempel

För att förstå vad som menas med detta tempel och med dess mätning måste vi gå till rotprofetian. Hon utgöres av Hesekiels nio sista kapitel.

Vi betraktar då först templet i Hesekiels syn, och därefter templet i Johannes syn.

I

Templet i Hesekiels syn

Hesekiel befann sig hos sina fångna landsmän i Babel (40:1). Och ”i syner från Gud” fördes han till Israels land (v. 2). Där såg han en stad med ett härligt tempel. Och ”en man, som såg ut att vara av koppar”, uppmätte templet inför profeten. Och det gjorde han så allsidigt och noggrant både i smått och i stort, att man nästan vill tröttna då man läser om det (40:3–42:20). Men denna noggrannhet har en

stor och helig betydelse, som vi straxt ska se.

När denna mätning var avslutad, fördes profeten till den östra porten (43:1), och han såg ”Guds härlighet” komma in genom den och uppfylla tempelhuset (v. 2–5). Och han hörde en röst från huset säga både vad templet är och vad dess mätning betyder. Och *det* var just vad Hesekiel och hans landsmän behövde veta, och det är också vad vi behöver veta. Alltså:

1.

Vad templet är

Det sa ”rösten” i dessa ord: *Människobarn, detta är platsen för min tron, platsen för mina fötter, där jag vill bo ibland Israels barn för evigt. Och Israels hus ska inte mer orena mitt heliga namn, varken de själva eller deras kungar, genom sitt horeri. - - De måste avlägsna sitt otuktiga liv ... långt bort ifrån mig. Då ska jag bo ibland dem för alltid.* (43:7–9).

Alltså är templet ”platsen” där Gud har sin tron och sin bostad, och där horeriet hålls långt bort ifrån honom. Och vad är det för en plats? Jo, den är först och sist och framför allt en tempelmänniska eller en sådan människa, i vilken Gud tronar och bor. Det säger ju Paulus: *Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds ande bor i er?* (1 Kor 3:16). Korintierna var alltså vandrande Gudstempel. Och endast sådana kan hålla horeriet eller förstabudssynden långt borta.

Templet i Hesekiels syn utgöres alltså av förstabudsmänniskor, som har Gud till sin ”Gud och ingen annan” – av brudmänniskor, som håller horeriet långt borta.

I sådana människor har Gud sin bostad och tron. Det känner ni också, ni tempelmänniskor. Och ni känner hans oavlåtliga nitälskan (heliga ”svartsjuka”) om tempel hjärtat, hans sekundligt spejande och liksom oroliga vakthållning mot de otaliga smuts gudarna (2 Kor 11:2; Hes 36:25–27). I sanning, en så djupt betjänande och gränslöst ihärdig omvårdnad om en människa och en så outtröttlig tuktan, rensning och tvagning av hennes dagliga svaghetssmuts, att alla flintstenar på vår jord kunde gråta därvid!

Men det tempel som Hesekiel såg, utgöres inte bara av enskilda människor inom ett folk, utan också av hela folk i vilka Gud har sin bostad och tron. Också talar ”rösten” från

templet om ”Israels hus” eller folk som det hus, i vilket Gud ska ”bo för alltid”. Ett sådant tempelfolk blir Israel i sinom tid, då det omvänder sig till Gud (Rom 11:25–26). Och denna omvändelse drar folkens omvändelse med sig. Då går detta ord i fullbord: *Alla folk ska komma och tillbe inför dig* (Upp 15:4). Detta sker redan i tiden, nämligen under tusenårsriket. Där står då Hesekiels tempel som omfattande alla jordens folk och därmed även själva jorden i paradisk härlighet.

Och slutligen framträder detta tempel som härlighetstemplet i all evighet, omfattande hela den frälsta mänskligheten och hela den förhärligade skapelsen.

GUDS TEMPEL sid 9–12 (6–7 i pdf)

2.

Vad templets mätning betyder

Även det sa rösten från templet, nämligen i dessa ord: *Men du människobarn, förkunna nu för Israels hus om detta tempel så att de skäms för sina synder. Låt dem mäta byggnadsverket. Om de då skäms för allt som de har gjort, så upplys dem om och beskriv för deras ögon templets plan och inredning, med utgångar och ingångar, alla former och alla stadgar och lagar som gäller, så att de ger akt på hela dess form och alla lagar om det och följer dem* (43:10–11).

Här ser vi vad mätningen betyder. Ty ”rösten” sa så: ”Låt dem” (nämligen fångarna i Babel) ”mäta byggnadsverket” (v. 10), och: ”så att de ger akt på hela dess form och alla lagar om det och följer dem” (v. 11). Alltså skulle de ”mäta” templet för att kunna ”göra” eller bygga ett sådant, d.v.s. för att uppbygga sig till ett sådant.

Och de fick inte anstånd med detta bygge till i framtiden. Nej, profeten åläggs att vid sin återkomst till Babel förkunna för dem ”om detta tempel”, så att de skäms för sina synder eller för sitt horeri och genast ”mäter byggnadsverket” för att göra ett sådant eller för att bli ett sådant härligt tempel, i vilket Gud kunde trona och bo.

Det var ”kopparmannen” som mätte templet inför profeten. Och det gjorde han först och främst å Guds vägnar. Och det betyder att det är Gud som tänker bygga ett sådant tempel. Därpå ligger huvudvikten – ty bygger inte Gud så blir ingenting byggt.

Men han mätte också å fångarnas vägnar

eller för att lära dem mäta och bygga. Därpå ligger också vikt – ty bygger inte människan så blir ingenting byggt. Det ser vi tydligt på Judas. Gud sökte bygga honom till ett tempel men själv byggde han inte, och så blev han inte ett Guds utan ett Satans tempel, ty ”Satan for in i honom” och tog sin bostad och tron i honom.

Det tempel, som Hesekiel såg, är den himmelska urbilden och modellen till Guds tempel på jorden. Efter denna bild ska det byggas. Och det ska byggas ytterligt noga efter den. Därför mätte kopparmannen denna bild så himmelskt noga och allsidigt både i smått och i stort, både invändigt och utvändigt. Det var hundratals saker han mätte, och han angav noga deras mått. Och alla dessa saker och mått är himmelska urbilder och symboler. Och alla har de sin motsvarighet i en tempelmänniskas ande, själ och kropp. Där finns de. Där ska de bli sedda en gång, då hon blir ”det härliga byggnadsverket” på den nya jorden.

En människa är nämligen ett övermåttan härligt byggnadsverk redan till sin lekamliga skapelse. Hon är hela himmelen, hela jorden, hela skapelsen i smått. Ja, hon är även Gud i smått. Hon är en central för alla Guds ”former, lagar och stadgar” i himmel och på jord. Bara det att hon kan stå på sina fötter är ett underbart Guds verk, ty omkring 100 naturlagar är verksamma därvid, säger de lärde. Besinnade vi vilket verk vi är och vilket härlighetsverk vi är kallade att bli, då skulle vi hålla det människofördärvande horeriet så långt borta som öster är ifrån väster.

Det var kopparmannen som mätte. Vem är han? Tydligtvis ”Förbundets ängel”, den förhistoriske **Enfödde** – samma person som på Patmos mätte de 7 församlingarnas tempel.

Den mätstång som han använde, innehöll det himmelska måttet vilket inte tillåter prutning. Och vad är det för ett mått? Naturligtvis förstabudsmåttet, det enda som utestänger horeriet. Och vad är förstabudsmåttet? Jo, detta: **Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd** (Luk 10:27). En sådan människa håller horeriet långt borta, ty hon håller måttet som är detta firsidiga ”**allt**”: *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Detta är tempelmåttet.

Alla de hundratals sakerna i en

tempelmänniskas ande, själ och kropp ska hålla detta mått. ”**Alltet**” ska sitta i varje känsla, tanke, ord och gärning, i ögon och öron, i händer och fötter. Ja, i varje atom ända ut i fingrar och tår – därmed är horeriet utestängt.

3.

Sammanfattning

Märk nu till sist den sammanfattning som ”rösten” ger åt allt vad profeten sett och hört. Den lyder:

”Så är lagen om templet: På toppen av berget ska hela området runt omkring vara högheligt. Detta är lagen om templet” (43:12).

Det tempel, som Hesekiel såg stod alltså ”på toppen av berget”, nämligen det kära tempelberget där Salomos tempel stått. Och det var Moria berg (2 Krön 3:1).

Redan i forntiden blev Moria invigt till tempelberg. Ty på det offrade Abraham sin Isak. Med detta offer fruktade och älskade han Gud av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd. Därmed höll han horeriet långt borta – inte ens Isak fick vara någon smutsgud. Och därmed höll han tempelmåttet, förstabudsmåttet, **allt-** måttet.

Moria är alltså det höga och heliga förstabudsberget. På dess topp stod den fullgoda förstabudsmänniskan, Isaksoffraren. Han stod där som det tempel, i vilket Gud hade sin bostad och tron. Därmed var Moria invigt till tempelberg. På Moria stod templet i Hesekiels syn, och endast där står templet. Ja, endast på Morias topp. Endast ”Abrahamer” och ”Saror” uppnår denna topp.

Liksom templet på Hesekiels syn var andelekamligt, så var också berget på vilket det stod, ett andelekamligt berg. Det står överallt där Isak offras. Varje tempelmänniska har sitt Moria. Det känner hon också. Hon står på en helig och salig höjd, högt över alla jordiska höjder. Hon lever i den höga och rena förstabudsrymden högt över världens smutsguder.

I den höge Isaksoffraren ska alla släkter på jorden bli välsignade. Ja, den kommer den härliga tid, då alla jordens folk tågar upp på Morias topp och står där som ”Abrahamer” och ”Saror” i tusen år. Se där templet, ”det härliga verket”!

”Så är lagen om templet: På toppen av berget ska hela området runt omkring vara högheligt. Detta är lagen om templet.”

Många ”lagar och stadgar” om templet fick profeten höra av kopparmannen. Men här sammanfattar ”rösten” dem alla till endast en lag, nämligen denna: **höghelighet**.

”Höghelig” är det samma som ”allra heligast”. Hela templet i Hesekiels syn, så också hela området runt omkring, ska vara högheligt, d.v.s. vara lika heligt som det innersta rummet (”det allra heligaste”) var i Salomos tempel. Alltså ska templet med hela sitt område vara ett ”det allra heligaste”.

Sålunda ska en tempelmänniska både till ande, själ och kropp, vara ”det allra heligaste”, d.v.s. Gud ska ha sin bostad och tron inte bara i ”det innersta rummet”, som är hjärtat eller anden, utan även i själen och kroppen. Alla tre ”rummen” ska vara ”högheliga”.

Då Abraham offrade Isak, uppnådde han högheligheten. Högre i helighet eller i avskildhet från världen och alla dess ting kunde han inte komma på jorden. Också krävde Gud inte mer av honom, ty här höll han måttet. Det fick han också höra i dessa härliga ord: *”Nu vet jag, att du fruktar Gud.”* (1 Mos 22:12)

Den Isaksoffrande tron är själva topp-tron, genom vilken Morias topp bestigs. Den tron är just vad Judas kallar **”er allra heligaste tro”** (Jud 20), ty den gör hela människan till Guds **”allra heligaste”**.

Vad är då lagen om templet? Jo, just denna höga lag som gjorde Abraham höghelig – just den lag som han fullgjorde genom Isaksoffret. Och denna lag är det första budet, det största och yppersta av alla Guds bud. Det bud som i offerstunden läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, så att den offrande *är, är* denna höga tempellag i personlig gestalt, *är, är* ett livs levande Guds första bud, alltså är en förstabudsmänniska. Då detta bud sätter grundprägel på hela din varelse, då är du ”det allra heligaste”, i vilket Gud tronar, regerar och bor. Då förstabuds-alltet sitter i varje atom, då sitter Gud i varje atom. Och han kvarsitter där trots daglig synd och brist, ty han sitter där tillsammans med Lammet.

Men inte bara templet, utan även ”hela området runt omkring ska vara högheligt”.

Det tempel som Hesekiel såg, hade alltså ett yttre område runt omkring sig. Och märk: även

detta område låg ”på toppen av berget”.

Alltså, då nu templet betecknar en tempelmänniska, så har en sådan ett yttre område ”runt omkring” sig. Och det området är hennes verksamhetskrets, hennes kallelse och uppgift på jorden. Och var ligger den? Jo, märk väl: den ligger endast på Morias topp, aldrig på dess sluttningar, än mindre vid dess fot.

Och hela detta område ska vara högheligt säger rösten. Det ska alltså vara ett Guds allra heligaste. Och det hålls högheligt endast genom att hålla ”lagen om templet”. Och den hålls endast genom att hålla ”Isak” offrad eller att äga honom som offrad, så att han inte smyger sig in som smutsgud. – Stort är att på korsfästelsedagen med Herren dö från världen och alla dess ting, men större är det att dagligen hålla sig död från världens och tingens ”Isak”.

Ja, både templet och tempelområdet ska vara högheliga. Varje känsla höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje tanke höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje gärning höghelig, så att Gud kan bo i den! Varje ord högheligt, så att Gud kan bo i det! Varje syssla – hur ringa den än är – höghelig, så att Gud kan bo i den!

Människa, då du kommer upp i detta högheliga, i detta överjordiska och övervärldsliga tempelväsen, då först känner du vad kristendomen är. Då är hela livet med alla dess ”former, lagar och stadgar”, med alla dess plikter och sysslor, med allt dess göra och låta – ja, vad är det? Jo, en saligt lyftande och heligt bärande tempeltjänst i Gud och Lammet.

Människa, det är denna högheliga bergkristendom på Morias topp som vi behöver i tid som nu är och stundar, då hela världen och all dess världsandlighet sjunker allt djupare ned i horeritrasket vid bergets fot.

GUDS TEMPEL sid 14–22 (8–12 i pdf)

II

Templet i Johannes syn

En mätstång som liknade en stav gavs åt mig med orden:

”Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne.” (Upp 11:1)

Guds tempel står under organisk utveckling. Det stiger i härlighet i samma mån som ”Guds härlighet” kommer in i det (Hes 43:2–5). Så får det fyra utvecklingsskedet: det gammaltestamentliga, det nytestamentliga

under ”42 månader”, och det nytestamentliga under ”1000 år” samt härlighetsskedet i all evighet.

Det tempel som Johannes såg är enligt vår text (Upp 11:1) Guds tempel under de 42 månaderna, som i stort sett är tiden mellan Herrens första och andra ankomst.

De 120, som i Jerusalem förbidade ”Faderns löfte”, var ett gammaltestamentligt tempel. De stod på Morias topp med offrad jord- och värld-Isak. Och på pingstdagen kom Guds nytestamentliga härlighet in i dem. Så blev de ett nytestamentligt tempel. – Varav bestod då detta tempel? Jo, märk: det bestod av Gud och människa, av Gud och de 120. Ty Gud bodde i dem, och de bodde i Gud.

Och nu såg Johannes den himmelska urbild, efter vilken detta pingsttempel var byggt, och efter vilken det nytestamentliga templet ska byggas i 42 månader.

Varav bestod då denna levande tempelbild som han såg i himmelen? Jo, den bestod naturligtvis av Gud och människa i tempelförening. Ty den var ju själva mönsterbilden till ”Gud och de 120” i tempelförening eller till Gud och de 42 månadernas församling i tempelförening.

Och nu befalldes han att mäta denna mönsterbild, som bestod av Gud och människa. Alltså skulle han först och främst *mäta Gud*. Och därpå ligger huvudvikten – mäter vi inte Gud så blir vi aldrig Guds tempel.

Vilket mått har då Gud? Det har han sagt oss i dessa oändligt härliga ord:

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott ... av allt mitt hjärta och all min själ (Jer 32:41).

Människa, se där Guds mått! Det är allt-måttet. Han vill göra dig gott av **allt** hjärta och av **all** själ!

Så stor är Gud – för dig! *Allt* hans hjärta klappar – för dig! *All* hans själ brinner – för dig!

Och detta hjärta förfogar över oändliga krafter och medel – för dig! Förfogar över allmakten, allvetenheten och allvisheten – för dig! Förfogar över himmelsk och evig härlighet – för dig!

I varje hans känsla och tanke ligger *allt* hans hjärta – för dig! I varje hans ord, gärning och steg ligger *allt* hans hjärta – för dig! I hela hans världsstyrelse under alla tider och alla evigheter ligger *allt* hans hjärta – för dig!

Människa, människa! – så stor är Gud – för dig, för dig!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta och all min själ. – Se där Guds tempelglädje. Den består i att göra dig gott av allt hjärta och all själ. Ack, unna din Gud denna glädje!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta och all min själ. – Se där Guds tempelhögtid tillsammans med dig, hans egen hjärte- och själauppyggelse tillsammans med dig. Ja, hans *egen* uppyggelse till ett tempel i dig och åt dig! Gud uppyggs till ditt tempel genom att få göra dig gott av allt hjärta och all själ. Ack, låt varje dag vara en tempeldag, en uppyggelsedag för din Gud!

Jag ska glädja mig över dem och göra dem gott av allt mitt hjärta och all min själ. – Just denna Guds allt-hjärtegodhet och all-själsgodhet mot oss, eller detta hans hjärte- och själa-allt för oss, är själva grundväsendet i ”Guds tempel” – ty Gud är templet.

Det ligger alltså en omätlig vikt på att ”mäta Gud”, nämligen för att göra sig en sådan Gud – sekundligen göra honom till vad han verkligen är, eller att alltid hålla honom fullkomlig, det vill säga **all-god**. Och det är sannerligen ingen småsak, det. Ty det innebär att hålla honom **all-god** även på ”den onda dagen”, då det ser ut som om han gjorde oss ont av allt sitt hjärta och av all sin själ.

Låt alltså din Gud hålla allt-hjärtegodhetens mått även i ”allehanda prövningar” och i ”den stora bedrävelsen”, ty då föder han i dig ”den stora glädjen”.

Låt Gud hålla sitt tempel-mått, även då han lägger dig under den sönderrivande ”sågklingen” (Hebr 11:37). Ja, under den ofta dagliga ”sågen”. Ty även då gör han dig gott av allt sitt hjärta och av all sin själ. Ja, just under ”sågen” gör han dig ett riktigt storgott.

Om du låter din Gud hålla allt-hjärtegodhetens mått, även då han tycks plåga dig av allt sitt hjärta och av all sin själ. Ja, tycks vara en plågo- och pino-Gud dag ut och dag in, år ut och år in – då ska han en gång ställa dig på ett härlighets-Moria, vars topp stiger upp i ”de sju löftenas” högsta och sällaste rymder.

GUDS TEMPEL sid 22–25 (12–14 i pdf)

Nu har vi alltså betraktat templet huvudsakligen till dess gudomliga sida. Men det har även en mänsklig sida. Och den såg Johannes under en särskild bild. Han såg

nämligen ”dem som tillber därinne”.

Dessa tillbedjare var i synen himmelska bilder, som betecknar tempelmänniskorna på jorden under ”42 månader”.

Och nu blev Johannes befalld att mäta dessa mönstertillbedjare. Och vilket mått har de? Jo, det ligger just i det ordet tillbe. De tillber Gud och ingen Isak, tillber skaparen och inte det skapade.

Dessa mönstertillbedjare betecknar alltså fullkomliga förstabudsmänniskor som gått ut ur självet, jordens och världens avguda-allt, och gått in i Guds tempel-allt, som är hans godhet mot dem av allt hjärta och av all själ. De har mätt Gud och gjort sig en fullkomlig Gud. De har mätt Guds altare med Lammet därpå och gjort sig en fullkomlig frälsning, så att de dött och uppstått med Lammet på var sitt Moria. Deras liv är tillbedjandet, som är tempellivet. De har sitt tempel i Gud och Lammet, och Gud och Lammet har sitt tempel i dem. Detta är templet till dess gudomliga och mänskliga sida. Templet är gudmänskligt.

Sammanfattning

Gud har sin glädje i att göra människan gott av allt sitt hjärta och av all sin själ. Eller: Gud älskar människan av allt sitt hjärta och av all sin själ.

Detta är Guds mått, **all-kärlekens** mått. *Och precis samma mått kräver han av människan.* Hon ska älska Gud av *allt* hjärta och av *all* själ – hon ska hålla **all-kärlekens** mått. Gud kommer med hela hjärtat – och människan ska komma med *hela* hjärtat. Utan denna helhet är hon evigt förlorad. Ty ”alla horkarlar, trollkarlar och avgudadyrkare ska få sin del i sjön som brinner av eld och svavel” (Upp 21:8).

Det gavs åt Johannes endast *en* mätstång, och det finns endast *en*. Det är **all-kärlekens** mått, lika för både Gud och människa. Bara i denna ömsesidiga **all-kärlek** bildar Gud och människa det ömsesidiga templet. I detta tempel finns inget rum för ”Isak”. Så länge han inte är offrad, är människan horkarl, trollkarl och avgudadyrkare – och templet är stängt.

Så fruktansvärt allvarlig är ”lagen om templet”, mätstångens höga och heliga förstabudslag. Och denna lag är i altare-Lammet det ”eviga evangeliet”.

Där ska man äta sig till den, så att den blir ”lagd i hjärtat och skriven i sinnena”. Så blir man fullkomlig förstabuds-människa i

Förstabudsmänniskan. Och endast så *kan* man älska Gud av allt hjärta och all själ, *aldrig, aldrig* av egen kraft.

Johannes skulle mäta Guds tempel. Och likasom templet var en bild, så var också mätandet en bild. Och detta mätande betyder, som vi sett, att Gud och människa ska gemensamt bygga det gudmänskliga templet efter den gemensamma mätstången eller efter det ömsesidiga allt-måttet.

På detta *gemensamma* byggande ligger vikt, som vi sett. Ty bygger inte Gud, så blir ingenting byggt. Och bygger inte människan, så blir ingenting byggt. Men huvudvikten ligger på *Guds* byggande, och detta till den grad, att *utan* den himmelske byggmästaren lyfter människan inte ett finger till bygge.

Men därför att människan ofta kravlar med självgöra och självbygga och därmed bygger in egenrättfärdighetens själv-Isak i templet, så måste Gud ofta slå hennes tempel i spillror. Så gjorde han med de första lärjungarna. I skräckveckan krossade han deras tempel, ty det var i mångt och mycket byggt efter den mänskliga mätstången, så att både jord-, värld- och farisé-Isak var inbyggd i templet.

GUDS TEMPEL sid 28–31 (16–17 i pdf)

Kopparmannen

Mätaren i Hesekiels syn liknade koppar. Denna metall betecknar det obevekliga och hårda (Job 6:12; Jer 15:12). Och den står som bild av lagens oeftergivliga krav och av dess omutliga dom över lagbrytaren. Både jord och himmel blir som koppar på den heliga hämndens dag (5 Mos 28:23; 3 Mos 26:19).

Den himmelske mätarens koppardräkt var alltså en skakande predikan för fångarna i Babel. Ty den predikade om förstabudslagens evigt oeftergivliga krav och om dess hårda och rättvisa dom, som nu övergick det horiska släktet. Vredens kopparhimmel välvde sig över detta folk i 70 år.

Kopparmannen stod en gång på "Saligheternas berg". Där lade han mätstången på sina åhörare – och "de blev överväldigade" (Matt 7:28). Bergspredikan är den evangeliska "lagen om templet". Också slutade han just med talet om huset på berget. Det är samma berg och samma hus som i Hesekiels syn, men i nytestamentliga gestalter.

Och märk, att mätaren här gav anvisning på

både virket och byggandet. Virket är vad han kallar: " *dessa mina ord*", det vill säga bergspredikan, och byggandet är görandet av bergspredikan. Göra och bygga är ett. Ty så säger han: *Den som hör dessa mina ord och gör efter dem liknar en klok man som byggde sitt hus på berget.* (7:24)

Alltså ska huset byggas av bergspredikan, och det byggs endast genom att *göra* den, aldrig i tid eller evighet på annat sätt. Ty det hus som inte byggs genom bergspredikans görande, är huset på sanden därnere i träsket vid foten av berget. Bergspredikans grundgärning är den Abrahamiska offergärningen, och endast den grundar huset på "toppen av berget". Endast på toppen av bergspredikans hälleberg står det nya testamentets Abrahamer och Saror.

Men märk än en gång att Jesus kallar bergspredikan för: "*mina ord*". Hon ska göras som *Jesu, Jesu ord*: Där har vi det evangeliska görandets hemlighet. Ty Jesu ord är "*ande och liv*". Alltså är hans bud "*ande och liv*". Och alltså är bergspredikan "*ande och liv*". Och följaktligen ger hon just den ande och det liv som hon kräver, så att hennes görande blir ett levande och livgivande göra. Ja, blir en salighetsmat och en salighetsdryck. Och endast så *kan* bergspredikan göras. Och så ska hon göras, och det vid vite av huslöshet i domens slagregn, flod och storm.

Men i skökodömet har man bergspredikan bara på papperet. Hon är bara några blad hos Matteus som bokstavsbud eller "sederegler", då hon däremot fortfarande står i Kristus som "ande och liv" eller som "Andens lag", det vill säga evangelium.

Man har bergspredikan bara som tre kapitel med 111 verser. Och av dem har man skickat 110 till Sinai med påskrift "ogörliga". Och så har man bara en vers kvar som "evangelium", nämligen förlåtelseversen eller 5:e bönen i Fader vår.

Kopparmannen stod en gång på Patmos. Där stod han i tempellagens strålande härlighetsdräkt och med ögon som eldslågor och med den omutliga rättfärdighetens bälte.

Här uppmätte han inför Johannes de 7 församlingarnas tempel. Mätstången heter: "Den första kärleken". Den är just brudkärleken av *allt* hjärta och av *all* själ.

När han lade denna stång på de sju

församlingarna, då visade det sig att ungefär en tredjedel av dem höll måttet, nämligen Smyrna, Filadelfia, en liten grupp i Tyatira och en liten grupp i Sardes. Här hade mätaren ingenting att anmärka, inte ett enda ord. *Här är alltså bergspredikan gjord.* Huset är byggt av hennes virke. Den Abrahamiska grundgärningen har grundat det på toppen av berget, och det står *utan* anmärkning inför hans genomträngande eldsögon. Här ser vi alltså att bergspredikan *kan* göras, så att Herren är fullt belåten därmed. – Här fanns givetvis synd och brist, likaväl som hos själve Johannes (1 Joh 1:8). Men sådant gick mätaren med tystnad förbi.

Ty ”**alltet**” satt i allt och tryckte sin grundprägel på allt. Och då utstryker stängen all synd och brist, ty hon är färgad i mätarens blod.

GUDS TEMPEL sid 32–36 (18–19 i pdf)

ANDRA DELEN

I

Guds förgård

Guds tempel är Guds första bud i livs levande människogestalt. Och templet är förstabudsmänniskan, som vi sett. Och Guds förgård är Guds första bud *med krav* på att få bli förstabudsmänniska.

Detta kravbud omger människan likt en inhägnad som blir allt trängre och trängre, och som till slut klämmer ihjäl henne som horerimänniska, så att hon måtte bli brud- eller tempelmänniska.

Vägen till templet går endast genom förgården. Ingen blir tempelmänniska utan att först bli en ihjälklämd förgårdsmänniska, d.v.s. trångportsmänniska.

I ”skräckveckan” klämdes de första lärjungarna till döds av det första budet som kravbud. Segt höll de fast vid själv-Isak och värld-Isak, men döden från självet och världen var oundviklig. Och så dog de. Och på pingstdagen blev de tempelmänniskor genom det första budet, vilket, som ett evigt evangelibud, då lades i deras hjärtan och skrevs i deras sinnen. Så blev de templet, som är Guds första bud i människogestalt. – *Så är Guds första bud både förgården och templet till deras grundväsen.*

GUDS TEMPEL sid 37–38 (20 i pdf)

.....

2.

Guds förgård i det nya testamentet

.....

Vad är då Guds förgård i det nya testamentet? Den är hela kristendomen som *förgårdskristendom, portkristendom.* Den är hela kristendomen som *förpingstlig skolkristendom,* i vilken människan, både jude och hedning, undervisas i ”lagen om templet” så att hon dör från horeriet och blir pingstmänniska, som är tempelmänniska.

Ty hela kristendomen är till sitt grundväsen ingenting annat än ”lagen om templet” eller det första budet som ”ett evigt evangelium” i Kristus. Kristendomens alla läror är i sin livsgrund förstabudsläror, dess dop är förstabuds-dop, dess nattvard förstabudsnattvard, dess predikan förstabudspredikan, dess bön och sång förstabudsbön och förstabudssång o.s.v. I allt träder Guds första bud inpå människan som förgårdsbudet med krav på att få bli tempelbudet. I allt ropar Gud: ”Till mig, till mig, ty jag är Gud och det finns ingen annan!”(Jes 45:22)

Detta alltings personliga förstabudsväsen i Kristus är så viktigt, att utan det finns ingen kristendom till. Utan denna evangeliska förstabudsgrund är vår kristendom bara en åt alla vindar prisgiven luftballong. Och det är just denna grund som hela kristenheten i stort sett har släppt. Hör, hur tyst, hur hemsamt tyst det är med det första budet som *evangelium!* Ja, hur tyst det är även bland de troende! Många, till och med av de så kallade bättre och bästa bland dem, har ingen blick för hur fruktansvärt djupt, vitt och högt detta evangelibud griper in i ett människoliv. Vad en tro, en kärlek, ett hopp, en lydnad av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd är, vet man inte. Ja, man har ingen aning om detta, ty man har alltid blivit lärd att skicka det första budet till Sinai med påskrift: ”ogörlig lag”. – Och så är kristendomen, i stort sett, avskaffad i hela kristenheten, som enligt skriften är det världsbehärskande skökodömet.

.....

Kopparmannen uppmätte båda förgårdarna inför Hesekiel. I denna mätning ligger en väldig världshistoria innesluten.

Ty den är en rotprofetia om att Gud tänker inbjuda både judar och hedningar, alltså alla

jordens folk, till förgårdsbygge och tempelbygge. Och på pingstdagen börjar denna profetia att gå i fullbordan. Ty den ande som då utgöts, åsyftade ingenting mindre än allmän folkfrälsning eller en utgjutelse av Guds ande **”över allt kött”** (Apg 2:14–17).

Också ser vi, att Gud genom apostlarna erbjöd frälsning först och främst åt judafolket. Och märk: det skedde under villkor av *omvändelsen till Gud* (Apg 2:38), som just är förgårdskravet eller sinnets omvändelse från horerisinne till tempelsinne. Här inbjöds alltså *”hela Israels folk”* (v. 36), både folket och dess ”ledare” (3:17–20) till gemensamt förgårds- och tempelbygge med Gud.

Men bara några tusen enskilda mottog inbjudningen. Folket i stort sett förblev i horerisinnet. Därmed förspillde det utvalda folket sin höga kallelse att i egenskap av världens förstfrälsta folk gå i spetsen för folkfrälsningen. – Och det inträder inte i denna kallelse förrän vid de 42 månadernas slut, då *”hela Israel ska bli frälst”* (Rom 11:26).

Nu erbjöd Gud genom apostlarna och särskilt genom Paulus frälsning åt *hednafolken*, men – endast under villkor av *”omvändelsen till Gud”* (Apg 20:21). De inbjöds alltså till gemensamt förgårds- och tempelbygge med Gud.

Här förelåg visserligen inte för dessa folk en möjlighet till fullkomlig folkfrälsning, ty en sådan kan komma till stånd endast sedan världens andliga rot- och stamfolk blivit frälst (Rom 11:12–19). Men här förelåg för hednafolken möjlighet till en så långt framskriden folkfrälsning att judarna genom denna kunde *”väckas till avund”* eller *”bringas till svartsjukt nit”* nämligen om sin egen frälsning (v. 11).

Och hade hednafolken på detta sätt väckt judarnas ”avund” och fått dem till ”svartsjuk” tävlan om frälsning, då hade det utvalda folket för längesedan varit frälst och den allmänna folkfrälsningen varit genomförd och det tusenåriga riket redan varit här.

Men nu förhöll sig hednafolken alldeles som judafolket: bara enskilda mottog inbjudningen och byggde tillsammans med Gud både förgård och tempel, men folken i stort förblev i horerisinnet.

Alltså blev kallelsen till folkfrälsning ohörsammad av både judafolket och hednafolken. Och nu kom straffet: Gud gjorde

alla, både judar och hedningar, till fångar under olydnaden (v. 32) och inställde folkfrälsningen tills vidare och befallde de 7 änglarna (Upp 15–16) att utgjuta vredens skålar över de ohörsamma folken, för att de genom dessa plågor ska brytas ned till hörsamhet och folkfrälsning, så att han kan *”förbarma sig över alla”*, både judar och hedningar (Rom 11:32).

Ty när ”hedningarna i fullt antal har kommit in” (v. 25), d.v.s. då den frälsta skaran av enskilda från alla hednafolk blivit fulltalig (jfr. Joh 10:16), då randas Israels frälsningsdag.

Och när så ”Israels fullhet” kommit in eller hela Israel blivit frälst, då kommer genom detta rot- och stamfolk den fulla, den omätliga **”rikedomen”** över hednafolken (Rom 11:12), vilken rikedom består i deras ”liv från de döda” (v. 15) eller i deras levandegörelse från ohörsamhetens mångtusenåriga död.

Gud inställde folkfrälsningen tills vidare, sa vi. Det gjorde han genom dessa ord till Johannes: ”Men utelägna templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna”.

Då Gud säger om förgården: ”Mät den inte”, då har han därmed sagt att han tills vidare inte bygger någon förgård åt hedningarna, nämligen *folkfrälsningsförgård*, och detta därför att folken inte vill vara med om ett sådant bygge – de vill inte ändra sinne. Men förgårdsbygget för frälsning av enskilda ur alla folk eller för inbärgandet av ”hedningarna i fullt antal”, som vi nyss antydde, är givetvis inte inställt – utan bara folkfrälsningsbygget.

I de tre små orden: ”mät den inte” ligger alltså ett förfärande innehåll. Ty där har vi en för årtusenden förutsagd kyrkohistoria av ödesdiger betydelse för hela mänskligheten. Och världsutvecklingen besannar förutsägelsen och rullar upp denna historia inför oss med oemotsäglich tydlighet och med ett genomgripande allvar. Inte ett enda av världens folk har ännu blivit frälst, fastän vi nått fram till 1913.

GUDS TEMPEL sid 42–47 (23–25 i pdf)

II

1.

Hedningarnas förgård i allmänhet

.....
Beträffande världsfolken eller den

folkvärld åt vilken Gud priggade sin förgård, säger professor Myrberg (sid 174) att ”*denna folkvärld är ett med kristenheten i stort allt från den tid, då den ursprungliga organisationen av församlingen lämnade rum för ett statskyrkodöme och en världskyrka i ordets kända mening*. En världskyrka – det är en benämning mot vilken man uppträtt och sagt emot, men denna benämning förestavas rent av genom de anförda orden: Ty den är given åt världfolken. Det var vad som skedde då kristendomen under Konstantin blev romersk statsreligion. Då tog folkvärlden denna templets förgård i besittning, och hur det herravälde varit beskaffat som den där utövat intill denna dag, vet vi. *Det har varit ett alltid besvärande, men ofta i högsta måtto tungt och tryckande herravälde för Guds kyrka och församling på jorden*. Det var det under de Byzantinska kejsarnas, Konstantins och hans efterträdarens tid, och det var det ännu mera under påvedömet (som är detta världskyrkodöme endast under en annan form) maktperiod, och det är det samma ännu idag så långt det sträcker sig.”

Detta yttrande av prof. Myrberg om statskyrkoeländet är någonting särskilt för vår tid att beakta, då kyrkarkerna i högsta grad prisar världskyrkan och av alla krafter arbetar på hennes bestånd.

Hedningarnas eller världsfolkens förgård är alltså det samma som världskyrkan, skökkyrkan eller fylleri-, horeri-, padderi- och trollerikyran. En sådan kyrka har vi i vårt land. Hon utgörs huvudsakligen av statskyrkan, nämligen så långt denna är det svenska hednafolkets horerigård.

GUDS TEMPEL sid 52–53 (28 i pdf)

3.

Det rätta förhållandet till hedningarnas förgård

.....

”Kasta förgården ut, ut!” Alltså åläggs tempelfolket inte bara att negativt och passivt hålla sig undan och utanför statskyrkans horiska och hädiska kristendomsväsen så att man inte tar del i detta bygge, utan att även uppträda positivt och aktivt emot det eller att gå det in på livet och avslöja och angripa det, så att det blir *utkastat och förkastat* som absolut oduglig kristendom.

Hur detta ska tillgå ser vi hos Kristus. Han

inte bara höll sig undan och utanför det judiska horeriet, utan han gick det in på livet och angrep det fruktansvärt. Ja, så fruktansvärt att vår tids lärda antikrister beskyller honom för ”att ha burit sig brutalt och kärlekslöst åt”. Han gick nämligen in i hedningarnas förgård och gjorde ett gissel av tåg och drev ut alla handelsmän därinne tillika med deras får och få och slog ut växlarnas penningar och stötte omkull deras bord (Joh 2:13–17). Så ”kastade han ut” detta horiska förgårdsväsen, som gjort hans ”faders hus till ett marknadshus”. Och *väsentligen* eller *till andemeningen* på samma sätt ska tempelfolket skoningslöst angripa och utkasta vår statskyrkas världsandliga eller horiska förgårdsväsen.

Och se, med vilken glödande skärpa han kastar ut horeriet även ur judarnas förgård. Likt en förfärande åska ljuder ett 8-faldigt ve över ärkehoreristerna, de skrifflärde och fariséer. Han går dem in på livet och avslöjar dem i grund, liknar dem vid vitmenade gravar fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet, kallar dem skrymtare, blinda ledare, myggsilare och kamelsväljare, dårar, dråpare, ormar, huggormars avföda, djävulens och ”helvetets” barn (Matt 23; Joh 8:41, 44). – Se där Kristus-Kopparmannen med den himmelska mätstången, obeveklig i förstabudskravet och omutlig i domen!

Dessa hårda domar var det eviga evangeliets kopparhårda dom över förstabudshorerister. Sådant är Jesu Kristi milda och frälsande budevangelium till dess *kopparsida*. Dess skärpa är oändligt starkare än Sinaiskärpan. Men vart har evangeliets skärpa tagit vägen? — Den har försvunnit ur den horiska kristenheten tillika med det försvunna första budet, som man bannlyst ur evangelium.

GUDS TEMPEL sid 66–68 (35 i pdf)

5.

Hednagårdens historiska utveckling

.....

Ja, så säger Löwe och många med honom, och just så är det. Den historiska utvecklingen går fram på två linjer och genom en ”tvåfaldig kyrka”, nämligen Guds tempel och hedningarnas förgård. Guds tempel är den sanna kyrkohistoriska utvecklingen – hedningarnas förgård är den falska kyrkohistoriska utvecklingen.

Men horeristerna vill för liv och död inte veta av ”två kyrkor” i statskyrkan, utan endast en kyrka: statskyrkan, som de påstår var den ”*i det hela riktiga utvecklingen av Guds församling ända från pingstdagen*”, så att resultatet kan godkännas så som det nu föreligger i vår statskyrka.

Att statskyrkan, denna ”masskyrka”, består till största delen av hedningar åt vilka Gud givit förgården och alltså är en världs- eller hedningekyrka, det vill de inte höra talas om. Nej, hon är ”i det hela en riktig Guds kyrka”.

Och så påstår horeristerna att statskyrkan har kommit till ”*genom Guds ledning*”. Ja, det har hon visst och sant, men genom en Guds doms- och straffledning på grund av ”människornas skuld”, som Löwe säger. Så långt som hon är hedningarnas förgård och därmed en förtrampare- och hädelsekyrka så är hon inte en byggnad av Gud, utan av djävulen med Guds tillåtelse, en byggnad som ska kastas ut, ut, som vi sett.

Men att statskyrkan till största delen är en djävulskyrka som ska kastas ut, liksom ”judakyrkan” var till största delen en djävulskyrka som Kristus kastade ut, det går våra horerister inte in på, lika litet som de judiska horeristerna gick in på något sådant beträffande sin ”kyrka”.

Våra horerister har väsentligen samma ”kyrkobegrepp” som horeristerna på Kristi tid. Deras ”kyrka” var den ”riktiga” utvecklingen alltifrån Abraham som de kallade sin fader!! Och när Kristus förnekade denna utveckling och kallade dem djävulens barn, då förde de honom på korset.

Och påven i Rom påstår, att hans kyrka är den ”riktiga” utvecklingen allt ifrån pingstdagen. Och han har låtit döda många tusen av Herrens heliga därför att de förnekat denna utveckling. Och våra horerister har väsentligen samma kyrkoutveckling som påven, och de har samma sinne som han. Därför blir de alldeles ursinniga då någon förnekar deras ”riktiga” historiska utveckling.

.....

Men en statskyrka har kommit till inte bara genom en Guds doms- och straffledning, utan även genom en Guds tålamods- och långmodighetsledning, som Löwe antyder. Hon är alltså inte bara en straffkyrka, utan även en tålamods- och långmodighetskyrka.

Under hennes skede, som är det

månghundraåriga örningeskedet, får tempelfolket tid och kraft av Gud att ur världskyrkan uttaga den heliga kvarlevan som är skriven i boken, och föra den upp på toppen av berget. Och där står i denna stund många tusen Abrahamer och Saror, som under sekler uttagits ur den svenska horerikyrkan, Guds tålamods- och långmodighetskyrka. Ja, där står den *sanna* ”Fädernas kyrka”.

Samtidigt härmed har tempelfolket haft och har ännu otaliga tillfällen att genom förstabudsmässigt liv och förstabudsmässig lära utkasta sanningsfrön i kyrkohedningarnas hjärtan. På detta sätt har i vårt land åstadkommit en folkuppfostran, som i folksällningens tid ska visa sig vara större än vi nu tror. Och vad betydelse dessa otaliga och odödliga sanningsfrön har för de släkten, som allt sedan Ansgars dagar genom döden ingått i ”jordens hjärta”, det kan vi fröjdefullt ana då vi besinnar vad skriften menar med folkens frälsning. På folkfrälsningens stora dag ska stora skaror, efter genomgången rättvis dom, tåga fram ur dödsrikets regioner och böja knä för folkens konung tillsammans med alla Abrahamer och Saror, som sådde frälsningens äkta och därmed evigt odödliga frön i deras hjärtan.

Så ska vi en gång få se vilket härligt verk, som Gud utfört genom tempelfolket i hedningarnas förgård, hans tålamods- och långmodighetskyrka.

Alltså ska tempelfolket både i statskyrkan och i småkyrkorna låta statskyrkan vara vad hon enligt skriften är, nämligen en Guds doms- och tålamodskyrka på grund av en allmän och solidarisk folkskuld. *Som sådan har statskyrkan en berättigad tillvaro och ett Guds doms- och tålamodskrav på varje troende människa, ett sanningskrav på ingående i lidandet under denna dom och på tillvaratagande av detta tålamod, ett krav som ingen ostraffat slingrar sig ifrån.*

Och så länge Guds tålamod med henne räcker, så länge kan ingen makt i världen störta henne. Men när hans tålamodstid är slut och hon som tempelkyrka fyllt sin mission i förstlingsfrälsning och folkfostran och som horerikyrka fyllt sitt syndamått i folkfördärv, då faller hon och ingen makt i världen kan hindra hennes fall.

Vi har nu talat om den lutherska *tempelkyrkans* tro och rättfärdiggörelse och övergår nu till den lutherska *horerikyrkans* tro och rättfärdiggörelse.

Redan under Luthers tid inträdde ett betänkligt horeri- och hednafördärv både i liv och lära i den lutherska kyrkan. Däröver klagar han bittert i t.ex. dessa ord:

”Nu finner vi vid läran förnämligast detta fel, att fastän några predikar om tron, genom vilken vi ska bli rättfärdiga och saliga, så ges dock inte nog tillkänna *hur* man ska komma till tron, så att nästan alla försummar ett stycke av den kristna läran, utan vilket ingen kan förstå vad det är eller heter att tro. Kristus säger i Luk 24:47: vi ska predika sinnesändring och syndernas förlåtelse. Men nu talar många endast om syndernas förlåtelse och säger litet eller inget om omvändelsen, fastän utan denna ges ingen syndaförlåtelse, vilken ej heller kan förstås utan omvändelse.

Därav kommer folk i den inbillningen att de har allaredan fått syndernas förlåtelse, och blir säkra och ofrukt samma. *Detta är då en större villfarelse och synd, än alla de förra tiders villfarelser, så att man sannerligen må frukta det Kristus säger i Matt 12:45, att det sista blir värre än det första.*”

GUDS TEMPEL sid 95–96 (50 i pdf)

6.

Hedningarnas förtrampande av den heliga staden

Men kasta ut templets yttre gård och mät den inte, eftersom den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader.. (Upp 11:2)

Här talas om den heliga staden. Och vad menas med den? Det ser vi av den sista versen i Hesekiels bok. Där säjs stadens namn – på grundspråket – vara detta: **Jehovah schamma**, som betyder: ”**Jehovah där**” eller: ”**Jehovah är där**”.

Vilka är då innevånare i Guds stad? Jo, alla som bär namnet: **Jehovah-schamma** eller namnet: **Gud-där**, alltså var och en om vilken det kan säjas: se – ”*Gud är där* ” eller: se – ”*Gud är i honom* ”.

Sålunda hör alla tempelmänniskor till Guds stad, ty i dem är Gud. Ja, han bor och tronar i dem. *Och alltså är tempelfolket och stadsfolket samma folk.* Ja, tempelfolket är den heliga

staden. Också säjs detta folk vara en dotterstad eller ett dotter-Jerusalem till det Jerusalem, som är ovan till, och som ju Paulus kallar ”vår moder” (Gal 4:26).

Men den heliga staden utgörs inte bara av det egentliga tempelfolket som är pingstfolket, utan även av det för-pingstliga tempelfolket som bara går i förgården. Och denna förgård har ett andligt område som motsvarar ”Hedningarnas förgård” i det judiska templet. Här går, till exempel i vårt land, många ädla ”hedningar” eller ”världsmänniskor”, som ”är av sanningen” (Joh 18:37) eller som ”gör det goda” (Rom 2:10) och som alltså **rotvis** bär namnet **Jehovah-schamma**. **Ja**, världsmänniskor, om vilka det i sanning kan säjas: se – ”*Jehovah är där*”.

Och sålunda utgörs den heliga staden i vårt land av många människor. Antag, att här finns 12.000 pingstmänniskor. Men vid sidan av dem bor i Guds svenska stad kanske en million för-pingstliga tempelmänniskor, som i många olika grader bär namnet **Jehovah-schamma**.

Jehovah-schamma-staden är större än vi anar. Den täcker i någon mån hela vårt land från Ystad till Haparanda och från Kölen till Östervåg. Halleluja!

De 42 månadernas heliga stad, både i egenskap av den för-pingstliga och den efter-pingstliga församlingen eller solkvinnan, har i likhet med denna kvinna 4 skeden:

- Hemmakvinnostaden
- Martyrkvinnostaden
- Örnvingekvinnostaden
- Bysuskvinnostaden.

Men i samband med vår text talas även om en ond stad, ”den stora staden” (Upp 11:8). Vad är då den stadens namn? Naturligtvis detta: *Jehovah-icke-där*. Den är motstaden till Guds stad. Dess namn är alltså innerst detta: ”*Satan där*.” Också kallas den rent ut ”*ett andligt Sodom och Egypten*.” – Denna stad säjs vara ”*stor*”. Ja, den övertäcker i stort sett hela jorden.

Och den har stått i många tusen år och kommer ännu länge att stå. Den är nämligen det samma som alla 7 vilddjursrikerna på jorden. – I denna stad blev Kristus korsfäst. I den blir alla Guds tempelvittnen, alla oljans söner och döttrar, ”dödade”, ”korsfästa” av vilddjuret (Upp 11:7–8).

GUDS TEMPEL sid 106–108 (55–56 i pdf)

Guds Tempel – några frågor för samtal kring boken

1. "Förstabudsmänniskan" är "Guds tempel". Vilken grund har Wetterlund i Bibeln för den förkunnelsen? Se texturvalet sid 1
 - Instämmer vi med W i hans tolkning av Hesekiels tempel?
 - Vad talar för och vad talar emot den? Vad talar för och emot en bokstavlig tolkning?

2. Vad betyder ordet "horeri" i Hesekiels syn? Se sid 1

3. Vad betyder templets mätning för oss personligen? Se sid 1–2

4. "Mätstången" i både Hesekiels och Johannes syn är "förstabudsmåttet" (Luk 10:27; 5 Mos 6:4–5) enligt W. Vilken grund har W i Bibeln för den förkunnelsen? Se sid 2 och sid 6–7 jfr Upp 2:4

5. "Lagen om templet" är central för W. Varför? Se sid 3–4
 - På vilket sätt berör den oss personligen?
 - Vad är det för berg som templet ska byggas på?

6. "Vilket mått har då Gud?" – varför ska vi mäta Gud? Se sid 4–5

7. Vilken tolkning av Bergspredikan varnar W för? Se sid 6–7
 - Finns den i dag?

8. Vad sker med oss i "Guds förgård" enligt W? Se sid 7

9. Varför inställde Gud "den allmänna folkfrälsningen" tills vidare enligt W? Se sid 8
 - Hur och när ska den ske?

10. "Kasta förgården ut, ut!" Hur sker det? Se sid 9

11. Vilket verk utför Gud "genom tempelfolket i hedningarnas förgård, hans tålamods- och långmodighetskyrka"? Se sid 10